

Simtgades ugunskuri.

Un te nu ir tieši laikā neliels “skats no malas” par tēmu “Latvijas 100. gade – solis nākošajā 100. gadē”. To gribu ievadīt ar lasītāja “Eho” š.g. 28. marta raidījuma “Kā labāk dzīvot” aizstāvētai iesūtītā “jautājuma” nobeiguma vārdiem: “Jūtams tāds kā dūmus smārds... pagaidām tikai govis, bet tālāk jau blāzmo sārts...”

Toreiz negribēju padoties provokācijai par tēmu “attīrīsim pasauli no sliktajiem”, tāpēc ierakstīju acīmredzamu “pašsadedzināšanās” piemēru un norādīju kas labticīgos radioklausītājus uz to ved. Tomēr dzīve rit (*bet citiem iet – skrien – mīlzu soļiem auļo*) tālāk un pati piegādā vajadzīgos argumentus un “dūmu smārdu”, kuru acīmredzot jūt arī “Eho”.

Katrs var atkārtojumā un vietnē lsm.lv noklausīties š.g. 8. maija radio raidījuma “Kā labāk dzīvot” ierakstu par tēmu “Izdegšanas sindroms darbā. Sabalansēt dzīves lomas, lai sevi pasargātu.” Tam “Fjūčermens” pievienojis komentāru: “*Ko gribējāt, to dabūjāt!!! Turpiniet atvērties, tolerantēties, konkurēt, naudpelnīties, kaučēties un darīt visu to, ko tagad darat, kāpēc sev tādu dzīvi "dziesmotajā iedziedājāt". "Nākošā revolūcija nebūs vajadzīga - paši savā kapitālismā izdegsiet - to sauc par līdumu līšanu. Tiek atbrīvota vieta jaunam, auglīgam laukam, kurā zels kapitālismā neskrienošo un tāpēc neizdegušo kolektīvo saimniecību druvas." Tas tā - gandrīz vai pa jokam, ja nebūtu tik skumji, bet tā nu ir - KAPITĀLISMS NOGALINA.*”

Tā nu “Fjūčermens” ir gan precīzi trāpījis (*nez, vai zin cik metafiziski precīzi*) raidījumā riņķī apkārt – ap-runātājam “kā naglai pa galvu”, gan arī iezīmējis, **kāpēc tajā, ka runāju par govīm, aitām, zirgiem un visādiem citiem dzīvjiem organismiem – arī divkājjiem, nekad nav jāmeklē aicinājumi “uz sārta, uz sārta viņus...”**

Tāds aicinājums vienmēr ir aicinājums uz cīņu ar kategoriski neciešamu pretinieku – pretinieku, kurš ar savu klātbūtni vien dedzinātājam padara dzīvi neiespējamu, kā tas bija baznīcai antīkās Kultūras darbinieku - Zinātnieku, Mākslinieku un reliģiju klātbūtnē. **Tas, kurš nevar savu derīgumu parādīt darbos, tas iznīcina** (*“savalda”, satur, bremsē un sankcijās smacē*) **derīgo darbu darītāju**. Nāvi cīņā iesaista tas, kuram tas ir dzīvības vai nāves jautājums. **Tikai tas, kurš pats jūt savas nāves tuvumu un krampjaini turas pie šīs dzīves, savu dzīvi pērk par cita nāves cenu**. Ar to pašu tāds Dzīvības vietā ir nāvi ievēdis un tagad tās klātbūtnē viņam ir jādzīvo, līdz nāve prom iedama, viņu, kā “darbā saucēju” sev līdz paņem.

- **“Kas nāvi atved – to nāve aizved.”**

Uz sārta ved to, kurš dzīvības pilns, pats neaizies. Uz sārta kā baznīca Žannu d’Arku ved to, kurš ir kā kauls rīklē un ar savu klātbūtni parāda to, kas kurš nav (*Žanna d’Arkas gadījumā – kas nav Kristus baznīca, kas ir viltvārži un kam, kā naudai tie kalpo*) – **uz sārta ved to, kurš parāda dzīvības trūkumu dedzinātājā**. Nav jēgas “vest uz sārta” to, kurš ir kā veca dzeltējoša zāle rudenī.

- Vai ir vērts cīnīties pret to, kurš pats iet slīcināties, cilpā lien un indes kausu sev pie lūpām ceļ?

Tas, kurā dzīvības nav, pats savu galu sameklē, un tāpēc,

- kādēļ gan tādām palīdzēt to darīt vai viņa mokas ar ārstēšanu paildzināt?

- **“Ar Impēriju ir tikai viens sadarbības veids – nekādas sadarbības ar Impēriju”.**

Ir vērts palīdzēt tiem, kurus Impērija grib sev līdzīgai kapā paraut. Bet tur nav vajadzīgs sārts – tur pietiek ar ugunsgrābi draugu lokā, ziemas vakarā pavardu siltu un sveci logā nezināmajam Ceļiniekam liktu...

No savas puses pie raidījuma temata un “sārta” nevajadzības varu piebilst vēl citus iemeslus.

Pirmais ir Nepateicība. Raidījumā gan ap to taustījās, taču sataustīja tikai smalkos asniņus (“*ziediņi un odziņas arī vēl būs*”), bet līdz saknēm netika un acīmredzot nekad netiks – negrib tikt, jo tad būtu jāatzīstas savā galējā muļķībā un ar steigu “jāklapē tā bodīte ciet”, kuru te visiem spēkiem grib vēl “vaļā turēt”.

Mazā – savstarpējā nepateicība ir “barības ķēdes” nepateicība – koloniālās pasaules domāšanas neatņemama daļa. Tur, kur katram jau no mazotnes māca par katru cenu savu galvu virs citas izdabūt – būt pamanītākajam, spicākajam, spožākajam – populārākajam un konkurētspējīgākajam, tur nav iespējama tāda “padosmiskuma” un “padosmiskās domāšanas” palieka, kā dabiskas rūpes vienam par otru un to raisītā pateicība. Tikai saprātīgs – Garīgo Spēku hierarhijas komūnā esošais Cilvēks, katrā ēdienreizē saka paldies Mātei Dabai par galdā esošo – saka paldies ikrus izlaidušai zivij par izaugušajām pusdienām, saka paldies Ābelei par ābolu un nezināmajai tomātu audzētājai par lielveikalā nopirkto tomātu (*kaut gan tieši lielveikals ir viena no lielākajām posta saknēm*).

Lielā Nepateicība ir nepateicība savai pagātnei – tai pasaulei, kuras darba un dzīves vērtības radīja šodienas dzīves iespējas un kas ir katra šodien ekspluatējamā un “izdegošā” dvēseles saturā – vai viņš to grib un apzinās vai ne.

- “Sliktajā” sociālisma dzīvē izdegšanas nebija.
- “Sliktajā” sociālismā uzņēma “Četrus baltus kreklus”, ar kuriem tagad “brīvā” anglo-latvija Kannu kinofestivālā spīdēs.
- “Sliktajā” sociālismā varēja un darīja visu to, ko tagad izdarīt nevar.

Sagrautās tautas saimniecības vietā ievestā “brīvā tirgus” ekonomika vēl aizvien nevar sasniegt pat 1990.gada apjomu, nemaz nerunājot par 1975.-1980.gada līmeni, kas bija krietni virs tagad jau vairs 1990.gada nesasniedzamā līmeņa!

Paradoksāli, bet filma “Četri balti krekli” ir par to, ka “tādās” filmās par to, ko “tādās” filmās rāda, “sliktajā” sociālismā uzņemt nedrīkstot! Cilvēki nedrīkstot interesēties par to, par ko interesējas šī filma! Cilvēki nedrīkstot darīt to, ko dara šīs filmas uzņemšanas grupa un aktieri. Nedrīkstot dziedāt to, ko filmā dzied tās varoņi un tie, kas ir filmas varoņi, sociālismā uz skatuves un filmās nedrīkstot būt filmu varoņi!

- Bet varbūt, ka filma patiešām “nav par to” – nav par to, ko mums tagad tās grozītāji stāsti?
- Varbūt filma patiesībā ir par to, ka lūk – stāsta, ka sociālismā to nedrīkstot darīt, bet patiesībā drīkst gan un viss cits ir meli un tenkas?
- Bet varbūt, ka viss ir pavisam vienkārši – gribēja uzņemt tolaik ārzemēs tik populāro koncertfilmu “ar cīņas momentu saturā” un uzņēma arī, bet tagad to visādi groza un par savu “varonīgo pagrīdes cīņu uzdod”, kā to daudzi tā laika populārie TV, radio darbinieki un bohēmas aktīvisti tagad dara?
- Bet varbūt tas bija pašas āmurikāņiem pārdevušās kompartijas “perestroikas – krāsainās revolūcijas” pirmais darvas piliens?
- Varbūt tas bija pašas kompartijas pasūtījuma darbs?
- Kurš nezina, ka šo nodevību sāka gatavot jau pirms 1970.gada?
- Kurš tagad nezina, pati čeka ražoja pretpadomju anekdotes?

- Kurš vēl nezina, ka pati nomenklatūra organizēja deficītu?
- Kurš tad nezina, ka Podnieka “dokumentālā” kino pamatā ir filmēšanai organizēti notikumi un speciāli sagatavotas ainas, kā piemēram “Vai viegli būt jaunam?” šīs sērgas iesēšanai Padomju Savienībā tika filmēta filmēšanai speciāli uztaisīta “panku grupa mākslas dienās”?

Vienā no “100 pirmizrāžu” raidījumiem stāstīja par latviešu komponista **Bruno Skultes** operu “**Vilkaču mantinieci**”, kuras **pirmizrādi aicināja uzvest Maskavā**, bet komponists no tā esot atteicies tādēļ, ka gribējis pirmizrādi Rīgā. Rīgā to nav izdevies uzvest (*zinām jau zinām, kāda atmosfēra valda – ko savas slavas dēļ viens ar otru dara “mākslas laudis” – socreālisma šausmu dēļ savā bohēmā un ikdienas dzeršanā nomocījušies ārtmeņi. Džemmiņa par sava, pašas rokām, čekai nodotā, brālīša ciešanām vēlāk pabrīnījās – “ko tad es tādu nodarīju – ja nu vienīgi kādas morālas ciešanas...”*). Šo faktu minēja savienojumā ar apgalvojumu, ka Padomju Savienībā esot visādi apkarota nacionālā Kultūra un Māksla.

Un te nu es atceros savas literatūras stundas, to, ka grāmatu veikali bija piepildīti ar latviešu autoru un izcilāko pasaules rakstnieku grāmatām, katrā pilsētā esošos “Daiļrades” salonus, Daiļamata Meistarus, audēju, adītāju, pinēju, koka un dzintara apstrādes pulciņus gandrīz vai katrā kultūras namā, ikgadējās visviet esošās krāšņās Daiļamata Meistaru darbu izstādes, trejos milzu sējumos izdoto “Latviešu tautas Mākslu” un visu citu to, kā tagad “brīvajā” anglo-latvijā vairs nav.

Jā, toreiz bija stingra darbu atlase un izstāžu pieņemšanas komisijas. Jā, tās tiešām “nelaida cauri” nesagatavotus, sasteigtus vai kopējo līmeni pazeminošus darbus, bet **atlase nav cenzūra un aizliegums – atlase ir kustība uz meistarību, uz to, kur amatniecība pārtop Mākslā – Dailē.**

- Kā tad vēl varētu celt kopējo Daiļamata Meistaru meistarības līmeni?

Tagad, ikgadējās ekskursijās braucot, nākas atteikties no iemīļotajiem audēju darbnīcu apmeklējumiem. Tagad tajās lielākoties auž Skandināvijā pieprasītos lupatu kājceļiņus. Viņi tur prasot roku darbu, bet domājot, ka Cilvēks ar rokām var uztaisīt tikai kaut ko šķību, greizu, rupju un bezgaumīgu (*viņi spriež pēc sevis*), tāpēc izcilos Latviešu Meistaru darbus nepērk (*domā, ka tie ir mašīnu darbs*). Anglo-latvieši tagad lielākoties auž to, ko pērk skandināvu govīs, kazas, auni un visādi citādi genderizēti divkāji. **Tā, brīvi pagrimusī “visu iespēju zeme” Gejropa, tagad gremdē to nacionālo Kultūru un Mākslu, kādu tai nesasniedzamos un tādēļ nevajadzīgos augstumos pacēla “apkarajošais totalitārās diktatūras” režīms.**

- Kāpēc “brīvībā” nevar sasniegt to, ko darīja “nebrīvē”?

Tāpēc, ka kolektīvisms un sasprindzinājums – koncentrācija – disciplīna paaugstina apziņas vibrācijas, kurās var to, ko nekad nevar “atvērtais”, ērtību meklējošais un konkurējošais individuālists. Pirms vairākiem gadiem VARAM’s par lielu naudu uz semināru no ārzemēm izrakstīja Atkisonu (*viņam bija labas paša sacerētas un izpildītas dziesmas ļoti labā mājas studijas ierakstā, daži viņa dāvinājumi man skan vēl šodien*). Viņš seminārā mācīja “piramīdas metodi” – to kā Cilvēkiem apvienoties – koncentrēties uz kopīgu mērķi, kā saprast problēmu, izstrādāt mērķi un atrast risinājumu. **Tādā seminārā viņš toreiz mācīja to, kas katru dienu dabiski notika Padomju Savienībā.**

To stāstu tādēļ, ka vadošie ministrijas darbinieki pēc tam sūdzējās, ka to, ko jaunie darbinieki seminārā paši bija izdomājuši, viņi pēc mēneša vairs nesaprata - kas tas ir un ko ar to darīt. Protams – **to, ko augstākās vibrācijās apziņa “ceļ”, to vairs nevar “nest”**

zemākās. (*Tajā seminārā divas medicīnai tālas jaunkundzītes “ātrminēšanas raundā” “izspļāva” ideju par “E-veselību”, kuru vēlāk no šī semināra pierakstiem “izlaižija” inovāciju meklētāji.*) Tā ir visās valsts pārvaldes struktūrās – tāpēc, **pagrimstot apziņām, pagrimst visa valsts.**

Tagad žīdu TV kanālos rāda tās padomju laikā uzņemtās filmas, kuras atlasēs dēļ nenonāca uz kinoteātru ekrāniem. Tās redzot, es saku paldies tādai “cenzūrai” – pateicoties tai, man toreiz nebija jāskatās visas tās muļķības un dražas – slimo bohēmisko kazu un āžu murgi – ātrmeņu (*te, man iesaka jaunveidojumu – ārtlaužu*) “dvēseļu brīvības vēstījumi”.

Meli, meli un atkal visur skanošie meli, **nomelnošana un nemitīgā darbībā esošā “brīvās rietumu pasaules” melu darbnīcas propaganda nemitīgi pieļauj eļļu dvēseļu izdedzināšanas mašīnērijā.**

Palūkosimies uz to “ar filosofijas aci”.

- **“Tāds no tāda nāk, tāds tādu rada.”**
- **“Labu veido no laba.”**
- **“Ko liec savā pagātnē, to saņemi nākotnē.”**
- **“Tu esi tavi pagātnes notikumi.”**
- **“Uz kā stāvi, par to pacelies.”**

Visu tautu elites un sevi cienošie Cilvēki sevi atvedināja no Varoņiem un caur tiem no Dieviem. Neviens nemeklēja sevi upuros, izstumtajos vai dzīves pabērnos - neviens negribēja būt “lauķis”, kalps vai verdzībā turētais. Katrā tautā vienmēr ir tās zemošanās, pazemojumi un pārdzīvojumi. Katrā vienmēr ir tās kaimiņiem nodarītie pāridarījumi. Katrā vienmēr ir tās sasniegumi. **Augšupejošās tautas piemin augšupejas soļus.**

Te būs līdzība:

“Saimnieks uzcēla mazu namiņu. Zem namiņa izraka telpu. Šo tilpumu saimnieks piepildīja ar pilniem plauktiem, apcirkņiem, ievārījumiem un visu vasarā ievākto ražu – viņa pagātne tam nesa krājumus labākai dzīvei.

Saimnieks uzcēla mazu namiņu. Zem namiņa izraka tilpni. Šo tilpumu saimnieks katru dienu pilda ar agrāk apēstā atkritumiem – viņa pagātne tur ir redzama netīrumos.”

Līdzība māca - tad, kad Cilvēks ir virs pagātnes krājumu vērtībām, Cilvēks ir savā omulīgajā namiņā, bet tad, kad zem viņa ir atejas bedre, tad tāds Cilvēks sēž mazmājiņā. **“Ko liksi sava nama pamatos, tā arī tādā vietā dzīvosī.”**

- **Te katrs var izvēlēties sev savu Latviju – omulīgu namiņu vai mazmājiņu.**
- **Tas, kurš savā pagātnē meklē mēslus, tas šos mēslus nes sevī.**
- **Tas, kurš savu pagātņi apspļauda, tas apspļauda pats sevi.**
- **Nepateicīgais pazemo sevi.**
- **Pateicīgais atrod vietu pateicībai.**

Un te jums ir viens labs izskaidrojums no psiholoģijas lauciņa. Cilvēka iekšējā enerģija ir tik spēcīga, cik viņš ir viengabalaini harmonisks, sevi vērtīgu zinošs un šo Vērtību darbību redzošs – apliecinājumu saņemošs – cik ekvivalenti norit smalko darba resursos ietilpstošās Labvēlības un smalkajos atalgojumos ietilpstošās Pateicības aprīte. Bet ja Cilvēks, pats to negribot, sevī nes savu, savu vecāku vai vecvecāku “iedzimto grēku” (*kā to no žīdiem pārņemtās iedzimtā seksuālā “grēka” doktrīnas veidā sludina baznīca, lai pamatotu tādas sākotnēji aptraipītas dvēseles vienīgo glābiņu tikai caur kristīšanos un nākšanu baznīcas klēpī*) – intuitīvi jūtas vai viņam tiek atgādināts, ka ir no atejas bedres izkāpis, tad viņa iekšējā

enerģija nemitīgi dzīsīs, smalko resursu (*aromātu*) apmaiņa būs apgrūtināta un prasīs aizvien perversākus un kroplākus eksistences veidus.

*Visapkāt kungu kungi,
es pa' viena kalpa meit'.
Es pa' viena kalpa meit',
balta piena kunkulīt's.*

*Kundziņš mani dancināja
aiz pupiņa turēdams.
Aiz pupiņa turēdams,
piena brūža solīdams.*

*Kundziņš deva kalpa meit'
vagaram i' uzdancāt.
Būs tev branga saimeniec',
manim pēļus čubināt.*

Tagad palūkosimies uz to pašu “ar metafiziķa aci”. Roku rokā iet trejas metafizikas parādības – Esošais, Uguns un apziņas attieksme.

Esošajā vienmēr ir divas daļas.

Pozitīvā – derīgā, līdzī nēmamā, kā arī negatīvā – nederīgā, “tukšais iepakojums” vai nepilnības, traucējošais, nevajadzīgais un tāpēc atstājamais.

Ugunij metafiziski ir divas dabas.

Viena ir “neapdedzinošā” Uguns – spēcinošā, vienojošā, radošā, atjaunojošā un jaunas iespējas nesošā – ar Visuma austākajām Realitātēm saistošā un vienībā ar augstākajām Garīgajām būtņēm turošā Uguns.

Otra ir “noēdošā” Uguns – Zemo, materiālo, veco, nederīgo un Pārpasaulīgā dzīvībā neuzturēto no-dedzinošā.

“Neapdedzinošā” Uguns Cilvēka apziņā nostiprina esošā pozitīvos aspektus – visu to, kas labs var notikt, notiek vai ir noticis Cilvēka dzīvē un **šo notikumu nesto pozitīvo ietekmi pārvērš par Cilvēcisko Vērtību saturu un Vērtību izpausmes spējām.**

“Noēdošā” Uguns noārda esošā negatīvos aspektus un to darbības pēdas apziņā, kā arī tos apziņas elementus, kas kaut kādā veidā saistās ar šo negāciju. Tāpēc normāla Cilvēka apziņa pagātnē meklē un atrod saulaino, labo un viņa atmiņā paliek labais. Turpretī slimais urķējas savas pagātnes mēslos – viņa sliktā pagātne tam nedod mieru – slimība ir pagātnē izdarīto kļūdu sekas. (*Valmieras teātrī atkal uzved kārtējo”100.gadei veltīto” miskasti – 1843.gadā poļa sarakstīto lugu “Baladina” par zemiskām kaislībām, varaskāri un slepkavībām. Par to pats Kairišs saka, ka “Cilvēka būtība jau nemainoties, mainoties jau tikai nianse, tas notiekot visu laiku un arī šodienas Latvijā, bet šis stāsts vienlaikus esot arī kaut kas jauks, ko varot baudīt kā baiso pasaku”. Tā lūk – slimajām, perversajām apziņām mēsli esot kaut kas jauki baudāms...)*

“Neapdedzinošajai” vai “noēdošajai” Ugunij ceļu un darbu rāda Cilvēka Pateicība vai tās liegšana esošajam vai pagātnē bijušajam. Pateicīgais saņem Labvēlību un katrā parādībā esošo pozitīvā un vērtīgā daļu, kas vairo viņa dvēseles spēkus un spējas, bet nepateicīgais ne tikai to sev liedz, bet mazina arī to savu dvēseles spēku daļu, kuru uztur kolektīva “pleca sajūta” un tas psiholoģiskais mehānisms, ko sauc par “senču atbalstu” – no tā atkritušais ir “imigrants dzimtajā zemē”. Tāpēc ir saprotams, ka nepateicība pret savu vēsturi, arī Padomju laiku un tur bijušo, katra nepateicīgā apziņu pakļauj dziļai “noēdošās” Uguns pārstrādei. Nepateicīgajam tāda **“izdedzināšana” attiecas uz visu, kas vien kādā veidā ir**

saistīts ar “vācu kungu”, “muižas kļaušu” vai Padomju laikā bijušo. Un tāda te katrā ir milzum daudz. Bet jaunajiem nepateicīgajiem tas neļauj pareizi uztvert, izprast un vērtēt šodienas notikumus, kas pakļauj viņus melīgām manipulācijām, ar kurām viņus šodien ievēd “izdegšanā”. **Neizdeg tikai tas, kurš, būdams pateicīgs pagātnē bijušajam labajam, to saglabā un attīsta tālāk.**

- **Nākotni atved Pateicība.**
- **Nav nekā briesmīgāka par nepateicību.**
- **Nepateicība aizver Nākotnes durvis.**

“Noēdošā” Uguns nepateicīgo no-ved naidā. Naida pārņemtie sadeg pašu sakurinātā sārtā. Un tagad man ir jautājums “Eho”.

- Uz kādu vēl sārtu es varētu vest paša sakurinātā sārtā degošu?
- Kāds vēl cits sārts sevi noārdošai apziņai?
- Kas nepateicīgajam briesmīgāks par viņa paša nepateicību?

Visur pasaulē plašumā vērsas Nemirstīgā Pulka kustība. Tā daudziem nepatīk. Par to nīrgājas, to apmelo un izkropļo tās būtību. Cilvēki ir sapratuši, kā glābt sevi no bojāejas – iznīcības. **Viņi ir atraduši veidu kā izteikt Pateicību.** Pateicību par neizbēgamā karā atrodamo labo – toreiz dzīvojušo Cilvēku nesto upuri un bieži vien ziedošanos Nākotnes vārdā. Izteikt Pateicību par iespēju dzīvot un nebūt nacistu vergiem.

Patiesas Pateicības izteikšana visplašākajā veidā atver Nākotnes iespēju durvis un bagātina Pateicības izteicējus. Tādā Nemirstīgā Pulka gājienā bijušie ir smēlušies spēkus, apliecinājuši savu piederību un kopību ar visšausmīgākajā – karā un šausmās atrodamo labo – savu senču Varonību un cīņu pret viennozīmīgi objektīvu ļaunumu. **Esot Nemirstīgā Pulka kustībā, izsaka Pateicību Varonībai un ar to sevi dara par vislabākā - Varonības mantiniekiem un visradošākā dvēseles stāvokļa nesējiem.**

- **Varonība saista ar Pār pasaulīgo.**
- **Pateicība Varonībai ievēd Pār pasaulīgo.**
- **Tāda Pateicība dod visplašākās perspektīvas.**

Izdegošajiem varu atklāt vēl citus izdegšanas iemeslus.

Darba aizstāšana ar ekspluatāciju.

- **Kapitālismā nav Darba.**
- **Kapitālismā ir ekspluatācija.**
- **Ekspluatācija ir Darba ilūzija.**
- **Darbā Cilvēks piepildās.**
- **Ekspluatācijā izdedzina.**

Darbs ir Cilvēku attīstošs, bet ekspluatācija ir Cilvēka izlaupīšana. Darbs ir radoša darbība, radoša piedalīšanās kopdarbībā, kolektīvās labklājības celšana. Darbs ir tur, kur ir darba darītāja rūpes (*sociālā atbildība*) par darba rezultāta lietotāju un lietotāja Pateicība darītājam. Ekspluatācijā darbaspēka pārdevējs, pircējs un ražojuma lietotājs domā katrs par sevi. Ekspluatācija ir tur, kur darītājs “darba tirgū” “darba devējam” – savas ekspluatātoram iztikas nodrošināšanai pārdod sevi un savu darba spēku (*slēdz verdzības līgumu – “darbā” nepieder pats sev un darba augļi nepieder darbiniekam*) par savu ikdienas iztiku.

Ekspluatācija ir Cilvēka izmantošana viņa individuālās cīņas par eksistenci laikā. Darbs ir tur, kur darba galarezultāts pieder darbiniekam. Darbs ir tu, kur ir Pateicība un darba interese. Ekspluatācija ir tur, kur ir peļņas un patēriņa interese. Darbs papildina, piepilda, bagātina un spēcina. Ekspluatācija iztukšo, atņem un nobeidz.

Dzīves mērķa trūkums.

Ēst, vairoties un baudīt nav Cilvēka Dzīves mērķi. Cilvēka Dzīves mērķis ir darbā darīt savi labāku, Gudrāku, attīstīt savas Cilvēciskās Vērtības un to izpausmes spējās darīt labāku visas Cilvēces Dzīvi. Ēst, vairoties un patērēt ir eksistencē, bet ne Dzīvē. Dabā ir tā iekārtots, ka viss liekais – derīgajam nekalpojošais, atmirst. Neslauktas govys tesmenis piedzīvo “piena trieku” – tesmeņa sadegšanu. Darbā nelikts Zirgs zaudē spēku. Nelietots prāts izčākst vājprātā. Nelietota Sirds cietsirdībā apdziest. Pārpasaulīgajam nekalpojošais pārvēršas mežonī. Cilvēka dzīvi nedzīvojošs Cilvēks tiek izmēzts no šīs pasaules.

Individuālisms.

Individuālists ir tukšs, neinteresants un melīgs Cilvēks ar šauru redzesloku, eksistenciālām interesēm un papagailisku runu (*Tramps*) – niecīgās “zināšanas” pretrunīgā apziņa, neatīstītā un haotiskā domāšana un dubultstandarti viņam nedod iespēju melus nošķirt no patiesības un tādēļ viņš atskaņo viņam iegulvotās frāzes.

Viena acs nedod telpisku redzi. Tikai otra acs no cita skata leņķa uz to pašu kopīgo apskatāmo dod perspektīvu – telpu un attālumu. **Tikai Cilvēku kopesamība dod patiesu Esošā vērtējumu (*izglītību nes Skolotāja klātbūtne klasē*) un nākotnes pārskatu.**

Cilvēks ir kolektīva būtne visās nozīmēs – Garīgajā, mentālajā, dvēseliskajā un fiziskajā. Saprātņi dod Garīgā kopība, mentālā dod izziņas spēju, bet **dvēseliskā dod Dzīvības spēku. Dzīvības spēks ir visiem kopīga, mentāli un Garīgi vienotajos cirkulējoša enerģija.** To var saukt dažādos vārdos, pētīt tās aspektus un tāpēc “atrast atšķirības”, bet tā ir viena un tā pati Dzīvības enerģija, kura cirkulē Cilvēkos un visā Dabā, Cilvēku iesaistot Vienotajā Dzīvībā uz Zemes.

Katrs tās cirkulācijā iesaistītais (*vienotībā esošais*) saņem tik daudz, cik viņš turas vienībā ar Esošo un vispirms jau ar līdzcilvēkiem, ģimeni un darba biedriem. Tāpēc Cilvēks atjauno spēkus Dabas klēpī, Bērns atbalstu meklē pie Mātes un Savējie ir tie, kuri kopīgā liktenī sniedz savstarpēju atbalstu. **Katrs saņem tik cik viņš ir derīgs un devīgs.**

Cilvēki lielās un pārvērtē savu “gudrību”. Viņi domā, ka ir domājošas būtnes pretstatā “nedomājošajiem” dzīvniekiem, jo dara to, ko dzīvnieki nekad nedara – sava dzīvesveida uzturēšanai izmanto tehniku – pārveido dabu un iegūst “zināšanas”.

Baznīcas ietekmē (*Augustīns un Akvinas Toms sludināja Cilvēka “pārākumu” pār Dabu un no tā izrietošās “tiesības” ar to rīkoties pēc savas patikas. Viņi jau toreiz Eiropietī ievirzīja ceļā, kurš Cilvēci ir novedis pie tā, ko tagad sauc par ekoloģiskajām problēmām un katastrofām.*) eiropietis pārņēma žīdu “apklātā galda” doktrīnu (*visa zeme ir “apklāts dzīru galds”*). Žīdi ir sava dieva – Seta ēzeļausainās formas “aicinātie dzīrotāji” “dzīrēm izraudzītā tauta”. Visi pārējie Zemes iedzīvotāji ir dzīrotāju apkalpotāji – zemākie radījumi – goji. *Gojropa*) un kopš tā laika arvien vairāk sevi izslēdz no Dzīvības spēka aprites – pretnostata sevi Vienotajai Dzīvībai.

Tas ir “kolektīvais” individuālisms. “Katrs ceļš sākas ar pirmo soli.” Tas nozīmē arī to, ka, reiz sākusies, tāda perversa individualizācija turpināsies līdz pēdējai iespējai - līdz pilnīgai sabiedrības, ģimenes un Cilvēka apziņas dezintegrācijai.

Cilvēkam šķiet, ka viņš domā. Ja Cilvēki zinātu īsto domāšanas dabu un domu enerģijas cirkulācijas dinamiku, tad redzētu, ka domā tikai daži, bet visi pārējie ir pilnīgā instīnkta (*iemācītu uzvedības programmu*) varā. Cilvēkiem šķiet, ka viņi iegūst zināšanas. Dzīvnieki, būdami vienotībā kā savā vidū, tā ar Vienoto Dzīvību, **Zin visu sev vajadzīgo** bez tehnisko iekārtu un eksperimentu palīdzības. Dzīvnieki mācās no viņiem derīgā Zinošajiem un darošajiem. Cilvēks eksperimentē un sagudro nereālās (*aprobežotas*) teorijas tur, kur,

atdalot sevi no Zināšanu Avota ir spiests sākt izgatavot dabisko Zināšanu iegūšanas protēzes. **Dabiskā ceļā Zināšanas tiek pārņemtas – pārmantotas no Zinošo Hierarhijas.** Zinošo Hierarhija vienmēr dod tās Zināšanas un tādā daudzumā, kas atbilst Cilvēces, sabiedrības un atsevišķa Cilvēka Garīgās attīstības un vajadzību līmenim. Cilvēks savukārt savā zinātniskajā darbā sameklē doto Zināšanu izpausmes sev pieejamā veidā. **Cilvēks atrod Zināšanu derīgo pielietojumu.**

Cilvēkam šķiet, ka viņš pārveido vidi, bet to dara visi dzīvnieki (*piem., bebrs, skudras. Sīļi, papildinot barības bāzi, stāda ozolu “olas”-zīles*), ja viņiem to vajag. **Cilvēks veido tehniskās iekārtas tāpēc, ka viņam to pieļauj Gribas Brīvības sniegtās iespējas, bet dzīvniekus viņu “kompetencēs” ierobežo Dabas Likums. Cilvēki mūsdienās nedara neko tādu, ko nedara citas dzīvas būtnes – dzīvnieki.** atšķirībā no dzīvniekiem Cilvēki izdara daudz lieka un nevajadzīga, ko dzīvnieki nekad nedara. **Dzīvnieki ir Gudrāki, bet Cilvēki ir atsvešinātībā pretrunīgi - individualistiski rosīgāki.**

Eiropieši, uzspiežot savu dzīves modeli, ved pārējo Cilvēci pa savstarpējās attālināšanās, pretnostatīšanās un konkurences ceļu. Cilvēki savā muļķībā tagad dara to, ko **dzīvnieki** nekad nedara tāpēc, ka **ir racionāli Gudrāki un šo Gudrību viņi saņem esot vienotībā ar Gaju – Vienoto Dzīvību uz Zemes.** (*Polārlāči, pavasarī pārpeldot uz kontinentu, orientējās pēc Saules un zvaigznēm. Tāpat zin par Zemes rotāciju un laika – diennakts cikliskuma esamību, bet nenēsā līdz pulksteni – viņa pulkstenis ir debesis.*) Cilvēks to neredz tāpēc, ka, tiecoties dzīvnieku rīcībā projicēt savu no Gribas Brīvības izrietošo rīcību, ar to grib mērit Dabas Likuma diktēto domāšanu un dzīvi. Tāpat Cilvēka augstprātība viņam liedz redzēt dzīvnieku racionālā intelekta – dzīvnieciskā prāta Gudrību. Cilvēks redz akmeni, puķi un skudru, bet neredz tajos esošo Gajas Gudrību.

Cilvēks, iegrimstot individuālistiskā, līdz ar to zaudē Gajas Gudrību - prāta un apziņas plašumu un pašregulāciju – spēju saskatīt savas kļūdas, kas viņā pastiprina pieaugošu egocentrismu – neadekvāti paaugstinātu savu spēju un nozīmības vērtējumu. Egocentristi savu apziņu aizvien attālina no kolektīvās apziņas un tajā cirkulējošās Dzīvības enerģijas.

Individuālistiem nav un nevar būt patiesu un plašu zināšanu viņi neatzīst Zinošo Hierarhijas esamību un nejūt vajadzību pēc tādas. Tāpēc, no vienas puses, viņi viegli pakļaujas konfrontējošām teorijām un aicinājumiem, bet no otras, viņiem nav kolektīvās apziņas nesto apziņu sakārtojošo etalonu, tāpēc **viņu apziņas daļas nonāk pretrunā un savstarpējā cīņā, kas bloķē Dzīvības spēku plūsmas paliekas.** Dzīvības spēka cirkulācijas izsīkums ir “izdegšana”. Kapitālisms ir individuālisma sekas tāpēc var teikt, ka

- **Individuālistisms nogalina.**

Konkurence.

Konkurence ir viena no perversajām spēju izpausmes formām. **Perversa (Dabisko Kārtību un Dabas Likumu Normas pārkāpjoša) savtīga – egocentriska spējas izpausme** ved pie sacensības, bet tā pie sāncensības. Sāncensība ir **konkurence,** kura **konkurējošos neizbēgami noved pie kara. Konkurence ir sāncensība apkarošanas – kara forma.** Konkurējošie savstarpēji bloķē viens otra (*arī smalkos*) resursus un vienlaikus viens otram nosūta mentāli destruktīvas programmas (*hipnotiskā iedarbība*) un “noēdošās” Uguns strāvas. **Konkurējošās skolas “izdedzina” viena otras skolotājus, firma “izdedzina” firmu un valsts valsti.**

- **Kara laukā “puķes nezied”.**
- **Kad lielgabali runā - tad mūzas klusē.**
- **Kur šauj – tur deg.**

Konkurence iznīcina Cilvēka apziņas izcelsmes avotu un dzīves vietu – kolektīvo apziņu. Gajas – Zemes kolektīvā dvēsele savukārt apkaro šos slimību dīģļus – “baktērijas” un “vēža šūnas” – individuālistmā iegrimstošās apziņas.

- Gribat pacīnīties ar Gaju?
- Nu, kurš kuru?

Haosa ielaišana sakārtotības pasaulē.

Māksla ir debesu Harmonijas ienākšanas durvis. Mākslas durvju aizvērēji tās vietā ievieš savu haosa caurumu. “Modernās”, “laikmetīgās”, “mūsdienīgās mākslas” ieviesēji pasaulē ienes izdedzinošu izdedzinošu haosu. **Ar šiem haosa mēsliem pieķēzīta visa Cilvēka dzīves vide!** To pieķēza viņu “kultūras programmas”, “kultūras dzīves”, “100 gramu un rondo”, “provokācijas”, “objekti” un “akcijas”! To **pieķēza saldkaislīgā dvēseļu atkritumu** izgaršošana, izošņāšana un **publiska apsaimniekošana!** “Noēdošo” Uguni uztur izstumtie – noziedzīgās, Dabisko Kārtību nepieņemošās un Normu Sistēmu graužošās – normālai dzīvei nederīgās un harmonijai nespējīgās defektīvās dvēseles.

- **Māksla ienes “neapdedzinošo” Uguni.**
- **Haoss uztur “noēdošo” Uguni.**
- **“Noēdošā” uguns ap sevi pulcina “nedzīvos” atkritumus un nepateicīgos.**

Un tagad padomājiet,

- **kā var nesadegt** – “neizdegt” tādu vidi par normālu pieņemošs un **tādā vidē dzīvojošs?**
- Kā normāls Cilvēks tādā vidē – “noēdošās” uguns sārtā, var būt haosa neapdedzināts?

“Pilsoniskā sabiedrība”, “daudzpartiju sistēma”, “tirgus ekonomika”, “konkurence“, “minoritāšu tiesības”, “genderisms” “juvenālā justīcija” un **viss cits, ko anglo-latvijā (tāpat kā citur) ievieš “modernā demokrātija”, ir haosa ielaišanas rīki.** Viņi pat ir izdomājuši savu idiotisko “vadāmā haosa” teoriju. Idiotisko tāpēc, ka tikai idioti var no 100 detaļu kopuma izņemt 2 un domāt, ka šo dažu patvaļīga savienošana dos tādu pat rezultātu, kā tehnoloģiski pareizi uzbūvēta mehānisma rūpīga regulēšana. **Tikai idiots var domāt, ka vadīs haosu.**

- **Haoss vada katru idiotu, kurš iedomājas ar to “sadarboties”.**
- **Haoss izmanto idiotus savai ienākšanai pasaulē.**
- **Haosa “vadītāji” ir haosa nesēji.**

Netikumība.

Netikumība ir Dabiskās Kārtības un Normu pārkāpumi – iziešana no Dabas Likuma sargājošās daļas atkritumus noārdošajā daļā. **Netikumība tāpēc ir izlaidība – atkāpes no disciplīnas. Izlaidība ir arī netiklība.** Nesavaldība un nedisciplinētība seksuālajā dzīvē, sadzīvošana ar (*tolerance*) apkārtesošo izlaidību dezorganizē Cilvēka apziņu uzturošo Kundalīnī enerģiju, ienes haosu apziņas centru darbībā un bloķē Kundalīni enerģijas cirkulāciju Cilvēkā – iztukšo viņa enerģētisko ķermeni, iztukšo prātu un dvēseli. Kundalīnī Cilvēkā uztur “neapdedzinošo” Uguni, bet haoss ienes no “noēdošo” Uguni. Netikumīgo, netiklo bohēmistu vienmēr var redzēt kā priekšlaicīgi novecojušu un Cilvēciski iztukšotu masku. Tajā paliek tikai viņa zemāko kaislību pelni. **Gajai nav vajadzīgi netikumīgie – netiklie.**

Un tagad lai "Eho" man atbild,

- kādi vēl sārti vajadzīgi tur, kur vieni "izdeg", citi "nogenderējas", "nogadžetojas", "nonarkojas", "notolerējas", "nokonkurējas" vai tukši "nodzīvojas", nekādas citas pēdas, kā vien atkritumus, aiz sevis neatstājot?
- Kādēļ jātur aiz rokas tas, kurš pats cītīgi krauj savu bērnu sārtu?
- Kādēļ jātērē laiks ar tādu, kurš pats savām rokām noārda savu Krāšņo namu, lai no tā atlūzām celtu cauru, šķību, greizu un smirdīgu nigera būdiņu?

Pauls Stelps